

Zákazníky na ně lákám exemplářem více než půlstoletým, pochopitelně zděděným po tetě, v nádherné misce tvaru půlměsíce a s mimořádně tvarovanými větvemi. Sice se nemůže rovnat některým staletým japonským exemplářům, ale i tak je to reklama více než skvělá. Navíc si namlouvám, že u zákazníků budí vůli žít nejméně dalších padesát let, aby se mohli chlubit podobnou krásou.

Pěstuji ovšem také jiné jalovce, obecné, tuhé, skalní, kalifornské, západní, chvojku a některé další, ale nechci vás tím nudit.

Teď si ovšem uvědomím, že jsem velice nespravedlivá ke všem těm svým známým a přítelkyním, které dokážou neustále mluvit o svých ratolestech, dokonce i v „mateřském plurálu“, jak tomu říkám.

„To jsme se dnes pěkně vospinkali“, případně „vykakali“. „Dnes se nám podařilo krásně zazpívat, zahrát, předvést, zarecitovat, zabaletit, skočit, zaběhnout to či ono“, bla, bla, bla... Je pravda, že to vždy spustí jediná supermatka, která vyburcuje ostatní ženské rodičovstvo, aby se nedalo zahanbit.

Jenže já dokážu mluvit o svých miláčcích s jehličím a lístečky stejně nadšeně, a určitě jim jdu stejně na nervy. Musím to mít příště na paměti a krotit se.

Po návratu domů jsem se pustila do plánování výsadby Apollónovy zahrady. Rozhodla jsem se rozpracovat řešení, které navrhl, zahradu jako opticou součástí lesa v pozadí, která bude kultivovanější

u domu a postupně bude přecházet do stále přírodnější podoby. Po stranách bude nutno zvolit výsadbu, která v toku času odblokuje svou výškou okolní svět a zůstane tak jen protáhlá nepravidelná mýtina končící lesem. Žádné rovné řady, pravé úhly, dokonalé zástřihy, ale nenápadně kultivovaná příroda se všemi svými tvary a barvami, které se budou měnit podle roční doby. *Sala terrena* s květinami a rostlinami, terasa se sloupy s popínavkami a z obou stran výhled na celou tu krásu.

Poněkud jsem se zasnila a představila si, jak tam sedím v pohodlném křesílku, nad lesem zapadá slunce, v ruce držím chladivou sklenku šampaňského, pozoruji šňůrku bublinek ve vysokém štíhlém kalichu a Apollóna vedle sebe již pokládám za nedílnou součást svého života.

Ze snění mě nemusel vytrhnout ani můj vnitřní hlas, rychle jsem se vzpamatovala sama a raději vyměnila další práci na projektu zahrady za jinou činnost.

Jala jsem se tedy hledat v knihovně *Tajemný hrad v Karpatech*, protože jsem měla dojem, že jsem ho mezi verneovkami z tetiny knihovny viděla. A také jsem ho mezi řádkou dalších řádně ohmataných klukovských knížek našla. O tetě se říkalo, že je truc kluka, a ty knížky to vlastně dosvědčují. Je ovšem fakt, že nebýt Markovy zmínky, nikdy by mě nenapadlo tu knížku otevřít. Holky prostě verneovky nečtou, i v tom měl pravdu. Je to chytrý kluk.